

РЕШЕНИЕ

№ 23713

гр. София, 15.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разглежда дело номер **7771** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на адв. П. Ч., процесуален представител на М. Ц. Д., срещу Решение от 25.06.2024 г., постановено по НАХД № 14424/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав. С решението е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба Серия К, № 7727205/07.07.2023 г., издаден от СДВР, с който на М. Д., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. С решението касаторът е осъден и да заплати юрисконсултско възнаграждение от 80 лева на СДВР.

В касационната жалба се излага становище за неправилност на въззивното решение, аргументирано с доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на електронния фиш. Счита, че е нарушена процедурата, разписана в чл.186, ал.4 ЗДвП и без основание е определен като субект на административнонаказателната отговорност ползвателя на МПС. В тази връзка поддържа, че авторството на извършеното деяние не е доказано по безспорен начин, от което и участието на касатора в изпълнението на състава на нарушението. Моли въззивното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не се явява и не е представляван. Ответникът – СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез юрисконсулт – пълномощник, оспорва касационната жалба, като моли въззивното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора, в случай на претендирано такова.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа становище, че въззивното решение е правилно.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 07.07.2023 г. в 21:11 часа, в [населено място], по [улица] до номер 65, с посока на движение от бул. „Д-р П. Д.“ към [улица], при ограничение на скоростта 50 км/ч, за населено място, лек автомобил „Тойота“, модел „Корола“, с рег. [рег.номер на МПС] се е движил със скорост от 89 км/ч, като по този начин е превишил разрешената скорост със 39 км/ч - нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1 т. 4 от ЗДвП на касатора – М. Д., в качеството му на ползвател на лекия автомобил /собственост на „СОЖЕЛИЗ-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД/ е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 лева. Нарушението е заснето с мобилна система за видеоконтрол CORDON M2, № MD 1195.

За да потвърди електронния фиш, въззивният съд е събрал и приел писмените доказателства, представени по делото и приобщени по реда на чл. 283 НПК. Изложил е мотиви, че електронният фиш съдържа всички предвидени в закона реквизити, издаден е въз основа на изправна система за видеоконтрол и при липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. СРС е приел, че с оглед спецификата на взаимоотношенията между ЮЛ-собственик на заснетия автомобил и касатора, последният е посочен в свидетелството за регистрация като ползвател на автомобила, респективно правилно ЕФ е връчен на същия (л. 7 от въззивното дело). В решението е обърнато внимание, че жалбоподателят не е посочил в декларация друго лице, което да го е управлявало, въпреки дадените с електронния фиш указания. При така установеното СРС е приел извод, че нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, поради което правилно на извършителя е наложено административно наказание в законопредвидения фиксиран размер.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания фиш. СРС е обсъдил подробно възраженията на страната, които отново се въвеждат и с касационната жалба, поради което на основание чл.221, ал.2 от АПК съставът препраща към мотивите на въззивната

инстанция.

Правилно в решението на районния съд се приема, че са налице всички реквизити на електронния фиш по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Ал.2 на същата разпоредба предвижда, че когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая е безспорно установено, че собственик на процесното МПС е ЮЛ „СОЖЕЛИЗ-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, а лицето М. Ц. Д. е посочен като ползвател. Същият е имал процесуалната възможност в 14-дневен срок от получаването му /съгласно чл.189, ал.5 от ЗДвП/ да посочи друго лице, на което е предоставил управлението на превозното средство към момента на извършване на нарушението, като няма данни да се е възползвал от тази възможност. Това е достатъчно, за да се приеме, че правилно именно той е санкциониран за това нарушение.

Разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП гласи, че при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава 50 km/h при движение в населено място, а ал. 2 предписва, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая е безспорно установено, че движейки се на посоченото в електронния фиш време и място, с посочената скорост, М. Д. е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, превишавайки разрешената скорост с 39 км/ч. (касаторът се е движел със скорост от 92 км/ч, която след отчетен толеранс е била приета за наказуема скорост 89 км/ч, а разрешената скорост е била 50 км/ч). Нарушението е установено с техническо средство за контрол - автоматизирано техническо средство – CORDON M2, № 1195, което е от одобрен тип средство за измерване с валидност до 13.06.2027 г. и е преминало периодична проверка, съгласно протокол от проверка № 018-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. Във връзка с така посоченото, настоящата инстанция приема за правилен извода на районния съд, че за това нарушение законосъобразно, именно на касатора, в качеството му на ползвател на заснетия лек автомобил, собственост на ЮЛ, е наложена глоба в размер от 400 лв., съобразно санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.06.2024 г., постановено по НАХД № 14424 от 2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав.

ОСЪЖДА М. Ц. Д. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.